

Vzkříšení jako téma

Vzkříšení má smysl pouze za předpokladu, že smrt znamená skutečný konec jedince (zatímco vzkříšení je leda nový začátek, ovšem nic automatického!). „Doufání“ se neodnáší k budoucnosti doufajícího, nýbrž je jistotou, že „ON“ se jako živý postaví i nad mým popelem. Z toho, „co“ zemřelo, nic nepřežívá, nic nepřetrvává. Otázka identity toho, kdo žil a zemřel, s tím, kdo je vzkříšen, není řešitelná jinak, než že celá identita je svěřena „JEMU“; v tom vidím nedostatek či vadu i té představy „popela“, nad kterým se „ON“ postaví. Filosoficky to je pro mne jen opora a potvrzení toho, že „subjekt“ není (a nemůže být chápán jako) „objekt“, i když má dočasně svou předmětnou stránku. Také „subjekt“ žijícího je „darován“, „udělen“ jako výzva a příležitost, na kterou je nutno odpovědět (tady je ten problém počátku každé pravé události na rozdíl od počátku takové události jakožto subjektu, neboť ten subjekt musí být spoluustaven samotnou událostí, nebo jinak: událost si svůj subjekt musí ustavit tak, že na něm spolupracuje, ne tak že ten subjekt je jejím výtvořem, produktem).

(Písek, 121103-1.)